

[Holger Nielsen]

burde det selv samme erhvervsliv være de første, der gjorde en indsats for at løse dette problem.

Udgangspunktet for os er for så vidt ikke erhvervslivet. Det er lærlingenes interesser, vi har villet varetage med dette forslag, og vi mener, at dette praktikpladsproblem er så alvorligt, at det skal løses. Vi foretrækker, at man kunne løse det ad frivillig vej, det vil til enhver tid være at foretrække, men det har vist sig, at det ikke har været muligt at løse praktikpladsproblemet ad frivillig vej. Der blev indgået en aftale sidste år i april måned, hvorefter man regnede med, at praktikpladsproblemet skulle løses i løbet af 1981. Det lykkedes ikke. Vi ønsker naturligvis fortsat, at man skal gå frem ad de veje, man har gjort hidtil, men siden det ikke er lykkedes, er vi nødt til at gøre noget. Derfor foreslår vi dels en udvidelse af Arbejdsgivernes Elevrefusionsfond, dels et sikkerhedsnet i form af en kvotaordning.

Jeg vil give hr. Nørgaard Sørensen ret i, at dette forslag ligger tæt op ad regeringens redgørelse i sidste uge, og det ligger for øvrigt også meget tæt op ad et forslag, DSU er kommet med. I denne forbindelse vil jeg godt takke socialdemokratiet for nogle positive bemærkninger om vort forslag. Vi tager det som udtryk for, at vi i vid udstrækning har ramt rigtigt med dette forslag, og at det sammen med regeringens udspil kan danne udgangspunkt for de forhandlinger, der skal finde sted i det særlige ad hoc-udvalg til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden.

Undervisningsministeren siger, at det er en fejl, at forslaget udelukkende angår EFG-lærlingene, at vi ikke også i vort forslag har taget mesterlærlingene med. Nu angår forslaget altså EFG-lærlinge, og det er vel næppe rimeligt at kritisere et forslag for ting, som ligger uden for forslaget. Det er klart, at når vi især har beskæftiget os med EFG-lærlingenes problemer, hænger det sammen med, at vi mener, at det er dér, problemerne er mest akutte, og at vi faktisk går ind for EFG-uddannelsen og mener, at det er en rigtig lærlingeuddannelse, og ikke ønsker at støtte de borgerliges tanker om, at mesterlæren skal være ligestillet med EFG-uddannelsen. Det er en klar præmis for det forslag, vi har stillet.

Ministeren siger, at der ligger en indskrænkning i princippet om, at AER-bidraget

sættes i forhold til faglærte arbejdere. Det er ikke et punkt, hvor vi står stejlt. Det er ikke dér, vi skal blive uenige, om jeg så må sige. Når vi foreslår det, er det, fordi vi mener, at det er de arbejdsgivere, der senere får brug for de faglærte arbejdere, der primært skal finansiere det. Der ligger en filosofi om, at det er de folk, der senere får brug for det, der skal bære de største byrder i uddannelsen af arbejdskraften. Derfor mener vi, det er mest rimeligt, at det er de arbejdsgivere, der har flest faglærte arbejdere, der i størst mulig udstrækning finansierer denne udvidelse af Arbejdsgivernes Elevrefusion. Men som sagt, det er ikke et punkt, hvor vi i ét og alt står stejlt, det kan vi snakke om.

Det er blevet sagt, både af ministeren og naturligvis især af de borgerlige partiers ordførere, at der er tale om en meget bekostelig affære for erhvervslivet, det er at lægge store byrder på erhvervslivet. Som sagt tager vi lærlingenes parti, vi er knap så interesserede i erhvervslivet. Dertil vil jeg sige, at dette også er et spørgsmål om solidaritet inden for erhvervslivet. Hvor der i dag er tale om, at den enkelte arbejdsgiver yder løn til en EFG-lærling i praktik, så bliver der nu tale om, at alle arbejdsgivere, der har faglært arbejdskraft, skal bidrage til at aflønne lærlingene. Der er tale om et solidaritetselement, og jeg forstår ikke, at de borgerlige partier, som i tide og utide taler om solidaritet, taler om, at lønmodtagerne skal udvise solidaritet, kan have så meget imod, at alle arbejdsgivere skal være med til at støtte, at lærlingene kan komme i praktik, og støtte de arbejdsgivere, der er så venlige at tage praktikelever ind.

Jeg vil indrømme, at som vi har foreslået det, håber vi på, at denne ordning i sig selv kan løse problemet. Det bliver gratis for den enkelte arbejdsgiver at tage praktikelever ind, og vi regner da med, at det vil give så stor tilskyndelse for den enkelte arbejdsgiver, at problemet kan løses ad den vej. Men som sagt ønsker vi kvotaordningen som et sikkerhedsnet; så løses problemet ikke, skal der være mulighed for, at der kan fastsættes en lovbunden kvota for EFG-lærlinge på grundlag af antallet af faglærte arbejdere.

Som sagt er jeg glad for den støtte, jeg opfattede fra socialdemokratiet og også fra venstresocialisterne. Det er klart, at vi skal se nærmere på forslaget i ad hoc-udvalget, og